

[Indenrigsministeren]

af ønsket om, at der i den kommunale verden skal nedsættes forebyggelsesråd i de enkelte kommuner. Jeg synes, vi skal være glade for, at der er så mange kommuner, et halvt hundrede, der selv har taget initiativ til det, og at der i mange amter er igangsat et virke. Jeg synes, det er vigtigere, at vi tilskynder til, at man går videre ad den vej, frem for at man ved lidt mere firkantede løsninger måske i virkeligheden får noget, der ser ud af en hel masse, men hvor virkningen er mere begrænset.

Jeg tror ikke, jeg behøver at føje mere til her ud over at erklære mig positiv over for, at vi naturligvis under det udvalgsarbejde, som jeg forudser der bliver om forslaget, kan gå videre og vurdere, om den konstruktion, som her er foreslået, og den sammensætning og den formulering, som her er valgt, opfylder de krav, man rimeligt kan stille. Det var ikke mindst fru Dagmar Mørk Jensen, som var inde på, at hun gerne ville vurdere lidt yderligere på disse ting i udvalget, og hertil er jeg selvsagt parat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om sikring af røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer m.v.

Af indenrigsministeren (Enggaard).
(Fremsat 14/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Med det lovforslag, vi behandler her, opfylder indenrigsministeren den forpligtelse, han har efter det tidligere vedtagne beslutningsforslag.

Lovforslaget bærer ikke præg af ret meget velvilje, og indenrigsministeren lægger da heller ikke skjul på, at forslaget bliver fremsat imod hans vilje.

Det er uforståeligt, at netop indenrigsministeren har en så løs holdning til et så alvorligt problem. Tobaksrygning er så langt det største sundhedsproblem, vi har i dette land. Det ved vi ikke mindst fra oplysninger, der kommer fra ministerens eget ministerium. Jeg vil gerne citere fra publikationen »Danskeres Sundhed«, som blev udgivet af Indenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen i 1985, hvor der på side 55 står:

»Hvis man gør sig det tankeeksperiment, at en befolkning ophørte med tobaksrygning« – og her er det først og fremmest cigaretrygning, der sigtes til – »ville det ikke være urimeligt at forvente følgende sundhedsmæssige gevinster: en reduktion af den samlede cancerdødelighed med ca. 1/3, herunder forebyggelse af 80–90 pct. af lungekræfttilfældene. Også andre kræftformer, især kræft i mund, svælg og blære, ville mindskes betydeligt i antal. Der ville blive meget mindre kronisk bronkitis og tidlig åreforkalkning i benene, og dødeligheden af hjerteblodprop ville skønmæssigt gå ned med 25 pct.«

Dette bygger som sagt på et tankeeksperiment, men man kan ud fra disse tal få et indtryk af de sundhedsmæssige konsekvenser af tobaksrygning. På den baggrund er det uforståeligt, at indenrigsministeren lægger så lidt interesse for dagen.

Jeg vil gerne understrege, at forslaget ikke er mere restriktivt, end at enhver ryger burde kunne leve med det. Forslaget er i virkeligheden meget lidt restriktivt og tager i høj grad hensyn til, at de folk, der ønsker at ryge, kan gøre det. Jeg tror ikke, at der i dag er nogen, der finder det særlig restriktivt, at man f.eks. ikke kan ryge i HT-busser, uanset hvor langt man skal køre. Det accepterer også de fleste rygere.

Med hensyn til mærkning af cigaretpakninger finder vi, at det, der er foreslået her, er det mindste, der bør gøres. Vi så gerne advarslerne i endnu skrappere form, som vi har set det i de eksempler, vi har fået fra andre lande.